

Sygn. akt I ACa 1183/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Michał Kłós

Sędziowie: SA Dariusz Limiera (spr.)

del. SO Joanna Składowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2018 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko B. F.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 29 listopada 2016 r. sygn. akt I C 2242/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że oddala powództwo; w punkcie 3 nadając mu treść: „nakazuje pobrać od (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 3.932 (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści dwa) zł tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej;” oraz w punkcie 4 uchylając orzeczenie punktem tym objęte;

II. zasądza od (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz B. F. kwotę 500 (pięćset) zł tytułem zwrotu opłaty od apelacji;

III. nakazuje pobrać od (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 4.530 (cztery tysiące pięćset trzydzieści) zł tytułem nieuiszczonej opłaty od apelacji.

Sygn. akt I ACa 1183/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2016 roku, w sprawie o sygn. akt I C 2242/15

z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. przeciwko B. F. o zapłatę, Sąd Okręgowy w Płocku:

1. zasądził od pozwanego B. F. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 100.587,25 zł (sto tysięcy pięćset osiemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia pięć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;

1. umarzył postępowanie w zakresie roszczenia o kwotę 4.258 zł;

2. nakazał pobrać od pozwanego B. F. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 3.372 zł (trzy tysiące trzysta siedemdziesiąt dwa złote) z tytułu nieuiszczonej części opłaty sądowej od uwzględnionego roszczenia;

3. zasądził od pozwanego B. F. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 4.858 zł (cztery tysiące osiemset pięćdziesiąt osiem złotych) z tytułu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 sierpnia 2009 r. B. F. zawarł z (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę kredytu restrukturyzacyjnego nr (...). Umowa została zawarta celem restrukturyzacji Kredytu Bezpiecznego, który pozwany uzyskał w dniu 1 października 2007 r. i Karty Kredytowej wydanej w dniu 16 lipca 2007 r. Na podstawie umowy pozwanemu został udzielony kredyt w wysokości 85.011,76 zł na okres 120 miesięcy, a pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu wraz z należnymi opłatami i odsetkami w równych ratach kapitałowo - odsetkowych, przy czym przez pierwsze 12 miesięcy oprocentowanie kredytu wynosiło 8% w skali roku (rata 1.026,73zł), zaś przez kolejne 108 miesięcy oprocentowanie wynosiło 16,50% w skali roku (rata 1.413,98 zł). Wobec niedokonywania przez pozwanego spłat rat kredytodawca wypowiedział umowę. Umowa została rozwiązana w dniu 25 lutego 2010 r. W dniu 10 marca 2010 r. wierzyciel (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 84.152,72 zł wraz

z odsetkami umownymi, wskazując, że zobowiązanie stwierdzone tytułem wynika

z umowy restrukturyzacyjnej i jest wymagalne. Na wniosek Banku (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. postanowieniem z dnia 27 maja 2010 r. Sąd Rejonowy w Płocku w sprawie o sygn. akt I Co 2392/10 nadał klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko B. F. w zakresie jego zobowiązań opisanych w tym tytule.

Wobec nieuregulowania przez pozwanego zadłużenia Bank (...) S.A. w dniu 20 lipca 2010 r. wszczął postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec dłużnika B. F. początkowo przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pruszkowie S. D. pod sygn. Km 2775/10.

W dacie złożenia wniosku należność z tytułu kapitału wynosiła 80.692,72 zł, zaś należność z tytułu odsetek wynosiła 9.225,50 zł.

W dniu 19 września 2011 r. do rejestru przedsiębiorców został wpisany (...) S.A. wskutek przeniesienia wszystkich składników majątkowych, w tym również wierzytelności przysługujących bankowi wobec kredytobiorców Oddziału (...) Spółka S.A. na podstawie art. 42 ustawy Prawo bankowe. Wskutek tej decyzji, w dniu 23 września 2011 r. wykreślono z rejestru przedsiębiorców (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce.

Po przejściu uprawnień przysługujących wierzycielowi (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz (...) Bank (...) SA w W. (następca prawny w/w Banku) postanowieniem z dnia 8 maja 2013 r. w sprawie I Co 1432/13 Sąd Rejonowy w Płocku nadał klauzulę wykonalności na rzecz (...) Bank (...) SA w W. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) na kwotę 84.152,72 zł wraz z odsetkami umownymi przeciwko B. F. w zakresie zobowiązań dłużnika opisanych w tym tytule.

Postępowanie egzekucyjne było kontynuowane na rzecz następcy prawnego pierwotnego wierzyciela (...) Bank (...) SA w W. w zakresie należności głównej w kwocie 80.692,72 zł, odsetek wyliczonych do dnia 5 grudnia 2013 r. na kwotę 30.250,26 zł. Wobec zbiegu egzekucji postanowieniem z dnia 5 grudnia 2013 r. sprawa egzekucyjna została przekazana do dalszego prowadzenia Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Płocku T. P. pod sygn. Km 89/14.

W dniu 8 października 2014 r. (...) Bank (...) SA w W. jako komandytariusz wniósł aportem do (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W. wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek. Wniesienie aportem wierzytelności odbyło się przez zmianę umowy spółki w formie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza M. W. w Kancelarii (...) - Rep. A nr 12378/2014. Każda z wierzytelności została ujęta w wykazie wierzytelności, stanowiącym załącznik do aktu notarialnego zmiany umowy spółki komandytowej, pod indywidualnie nadanym numerem. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W. oraz powodowy fundusz (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarły w dniu 24 października 2014 r. umowę o świadczenie w miejsce wykonania (datio in solutum), na mocy której spółka (...) Sp. z o.o. Sp.k. zwolniła się z zobowiązania względem powodowego funduszu poprzez spełnienie innego świadczenia, tj. przelew wierzytelności przysługujących (...) Bank (...) SA w W., które zostały wniesione aportem do (...) Sp. z o.o. Sp.k. w dniu 8 października 2014 r. W wyniku powyższej transakcji na stronę powodową została przelana wierzytelność wobec pozwanego, B. F..

Na wniosek wierzyciela postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Płocku T. P. pod sygn. akt Km 89/15 postanowieniem z dnia 28 września 2015 r. zostało umorzone na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c.

Pozwany do dnia wydania wyroku nie uregulował zadłużenia.

Stan faktyczny został on ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda i zawarte w aktach dołączonych do spraw.

Sąd Okręgowy zważył, iż powództwo było zasadne w zakresie dochodzonej kwoty 100.587,25 zł i zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą prawną roszczenia powoda był przepis art. 509 § 1 i § 2 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Ani obecnie, ani w dacie zawarcia umowy o kredyt gotówkowy nie obowiązują i nie obowiązywały żadne przepisy szczególne, które czyniłyby przelew niemożliwym, sprzecznym z prawem. W umowie o kredyt gotówkowy, stanowiącej źródło zobowiązania dłużnika, brak było zapisów dotyczących zakazu zbycia wierzytelności. Przelew wierzytelności poprzedniego wierzyciela na powoda był dopuszczalny także dlatego, że nie jest on sprzeczny

z właściwością stosunku prawnego. Takie stanowisko zaakcentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2011 roku w sprawie sygn. akt IV CSK 422/10 (LEX nr 1129145) – „przelew wierzytelności wynikającej z umowy kredytu jest dopuszczalny. Takiego przelewu nie wyłącza żaden przepis ustawy, nie jest też on sprzeczny z właściwością stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu”.

Przedmiotowa umowa przelewu wierzytelności stanowiła przypadek przelewu przez dłużnika na wierzyciela „dla rozliczenia się” wierzytelności przysługującej dłużnikowi względem osoby trzeciej - świadczenia w miejsce wykonania (cessio in solutum) w rozumieniu art. 453 k.c., powodującego wygaśnięcie zobowiązania dłużnika już w chwili dokonania przelewu. Ostateczny rezultat takiej umowy jest taki, jak w razie odnowienia ze zmianą dłużnika: cesjonariusz w miejsce wierzytelności umorzonej nabywa nową wierzytelność, o innej treści wobec dłużnika cedenta.

W kontekście powyższych uwag przyjąć należało, że zawarta przez powoda i spółkę (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę komandytowa

z siedzibą w W. umowa świadczenia w miejsce wykonania, przenosząca na powoda wierzytelność wobec pozwanego B. F. była ważna i skuteczna w świetle art. 509 § 1 k.c.

Sąd Okręgowy nie uznał za skuteczny podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z powołanym art. 509 § 2 k.c., wraz

z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyniku przelewu przechodzi więc na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami (na przykład z przedawnieniem). Przelew wierzytelności powoduje więc sukcesywną zmianę wierzyciela w stosunku zobowiązaniowym. Mimo dokonania przelewu, wierzytelność pozostaje tym samym prawem podmiotowym (tożsamość, identyczność wierzytelności). Nabywca wierzytelności staje się na podstawie przelewu podmiotem nie tylko scedowanej wierzytelności, ale uzyskuje on status strony wierzycielskiej w stosunku zobowiązaniowym. Przelew powoduje bowiem nie tylko sukcesję samej wierzytelności, ale również obejmuje inne elementy składające się na sytuację wierzyciela (E. Łętowska, w: System prawa cywilnego, tom 3, część 1, s. 898). Cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługuje jego poprzednikowi prawnemu, tj. cedentowi. Zatem sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z tą, jaka istniała przed przelewem (wyrok SA w Szczecinie z dnia 10 czerwca 2015 r., I ACa 345/15, LEX nr 1789985). Skoro nabywcy wierzytelności przysługują wszystkie zarzuty przysługujące poprzedniemu wierzycielowi, to dotyczy to również zdarzeń przerywających bieg terminu przedawnienia. Zatem co do zasady, wskutek przelewu wierzytelności dochodzi tylko do zmiany osoby, względem której dłużnik jest zobowiązany, natomiast nie następuje wówczas zmiana ani przedmiotu, ani też podstawy prawnej świadczenia, a więc dokonana czynność prawna nie wpływa zasadniczo na kształt prawny wierzytelności, zmienia się jedynie uprawniony do żądania świadczenia. Pomimo cesji wierzytelności, sytuacja prawna dłużnika pozostaje niezmieniona i przysługuje mu wobec cesjonariusza zarzut przedawnienia na takich samych warunkach, jakie służyłyby mu względem poprzedniego wierzyciela (wyrok Sąd Apelacyjny w Białymstoku w powołanym w apelacji wyroku z dnia 7 lutego 2014 r., I ACa 687/13, nie publ.).

Roszczenie pierwotnego wierzyciela stało się wymagalne z dniem rozwiązania umowy kredytu, tj. z dniem 25 lutego 2010 r. Wierzytelność banku związana była

z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, a zatem okres przedawnienia jego roszczenia wynosi 3 lata (art. 118 k.c.). W trakcie biegu przedawnienia w dniu 17 maja 2010 r. kredytodawca złożył do Sądu Rejonowego w P. wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu w dniu 26 maja 2010 r. Postanowieniem z dnia 27 maja 2010 r. Sąd Rejonowy w Płocku w sprawie o sygn. akt 1 Co 2392/10 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Tym samym z dniem złożenia w sądzie wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności wierzyciel pierwotny skutecznie przerwał bieg trzyletniego terminu przedawnienia. Z uwagi na nieuregulowanie przez pozwanego zadłużenia dobrowolnie, Bank (...) w dniu 20 lipca 2010 r. złożył wniosek

o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które prowadzone było początkowo przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pruszkowie S. D. (sygn. akt Km 2775/10). Po przejściu uprawnień, przysługujących wierzycielowi (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz (...) Bank (...) SA w W. (następca prawny w/w Banku) (...) Bank SA w dniu 26 kwietnia 2013 r. w sprawie Sądu Rejonowego w Płocku o sygn.

I Co 1432/13 złożył wniosek o nadanie klauzuli w wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu na skutek przejścia uprawnień. Postanowieniem z dnia 8 maja 2013 r. w sprawie I Co 1432/13 Sąd Rejonowy w Płocku nadał klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko B. F. na rzecz (...) Bank (...) SA w W. w zakresie zobowiązań dłużnika opisanych w tym tytule. Powyższe czynności prawne podejmowane przez kredytodawcę i jego następcę prawnego unicestwiały dotychczasowy bieg terminu przedawnienia do dnia jego dokonania, co powodowało, że termin biegł na nowo (art. 120 § 1 k.c.) Wobec powyższego należy stwierdzić, że skoro powództwo zostało wniesione w dniu 25 czerwca 2015 r., to przedmiotowe zobowiązanie nie było przeterminowane; między poszczególnymi czynnościami nie upłynął 3 - letni okres przedawnienia.

Zgodnie bowiem z art. 123 § 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (pkt 1) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (pkt 2). Hipotezą normy powołanego przepisu objęte są wszelkie czynności konieczne, czyli takie, których nie można ominąć w toku dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, a więc także czynność, polegająca na złożeniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Za taką wykładnią przemawia взгляд na funkcję, jaką spełnia możliwość przerwania biegu przedawnienia przez czynności podjęte przez uprawnionego przed sądem lub innym organem albo sądem polubownym, w świetle założeń instytucji przedawnienia. Po podjęciu czynności koniecznej we wskazanym wyżej znaczeniu, do czasu ukończenia wywołanego nią postępowania, uprawniony nie ma możliwości inicjowania dalszych stadiów postępowania, nie może więc podjąć innej czynności koniecznej, mogącej też przerwać bieg przedawnienia. Dlatego omawiane czynności nie tylko powodują przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), ale też jego zawieszenie aż do ukończenia postępowania wywołanego daną czynnością (art. 124 § 2 k.c.). Uregulowanie to odpowiada fundamentalnemu założeniu instytucji przedawnienia, zgodnie z którym termin przedawnienia nie może biec, jeżeli uprawniony nie ma możliwości realizowania roszczenia (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2003 r., V CK 13/03, OSP 2004, nr 4, poz. 53 i z dnia 9 maja 2003 r., V CK 24/03, nie publ. oraz uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2002 r., III CZP 72/01, OSNC 2002, nr 9, poz. 107). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. [III CZP 101/03, OSNC 2005/4/58, OSP 2007/9/106, Wokanda 2004/10/1, Wokanda 2004/3/2, Biul.SN 2004/1/7, Pr. Bankowe 2004/12/7, M. Prawn. 2004/22/1045, por. wyrok SN z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11 LEX nr 1125087, wyrok SN z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04 (nie publ.)], wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. Do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem, uprawniony nie może podjąć innej czynności mogącej też przerwać bieg przedawnienia. Stąd złożenie tego wniosku nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 k.c.). Nie można dopuścić do przedawnienia roszczenia w czasie postępowania klauzulowego, na czas trwania którego wierzyciel nie ma wpływu. Postępowanie to może ulegać wydłużeniu, zwłaszcza w razie wniesienia środka odwoławczego. Przyjęcie stanowiska odmiennego stanowiłoby wyłom od zasady, według której przedawnienie nie może biec, jeżeli uprawniony nie ma możliwości realizowania roszczenia.

Przechodząc do realiów sprawy, skoro zatem wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia, zaś wierzycielowi (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandardyzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w W. przysługują wszystkie zarzuty przysługujące poprzedniemu wierzycielowi, uznać należy, że przedawnienie roszczenia powoda mogłoby nastąpić najwcześniej w 8 maja 2016 r. (3 lata od wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu). W przedmiotowym stanie faktycznym poprzednicy prawni powoda złożyli dwa wnioski o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu: kredytodawca złożył wniosek w 17 maja 2010 r. w Sądzie Rejonowym w Płocku (I Co 2392/10), w której postanowienie zapadło w dniu 27 maja 2010 r., (...) Bank SA złożył wniosek w dniu 26 kwietnia 2013 r. w Sądzie Rejonowym w Płocku (I Co 1432/13), w której postanowienie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu na skutek przejścia uprawnień zapadło w dniu 8 maja 2013 r. Zatem bieg terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo od chwili wydania postanowienia z dnia 8 maja 2013 r. o nadaniu klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego kredytodawcy, a cesjonariusz, na którego przeszła wierzytelność przed upływem tego terminu, nabył ją wskutek tego jako nieprzedawnioną. Skoro zaś pozew został wniesiony w dniu 25 czerwca 2015 r., roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu. Między tymi poszczególnymi czynnościami nie upłynął 3 - letni okres przedawnienia. Zatem nawet nie uwzględniając wniosku egzekucyjnego skierowanego przez poprzedników prawnych powoda wobec pozwanego, należy przyjąć, że roszczenie powoda nie zostało przedawnione. Dyskusyjna uchwała Sądu Najwyższego z dnia z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16 (LEX nr 2067028, (...) Biul. SN 2016/6/10, (...)), zgodnie z którą nabywca wierzytelności,

niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.) - dotyczy skutków prawnych postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku wierzyciela pierwotnego, a nie postępowania klauzulowego. Bezpośrednie odniesienie go do postępowania klauzulowego prowadziłoby w istocie do korygowania przez Sąd przepisów prawa materialnego o przedawnieniu. Wobec powyższego zarzut przedawnienia roszczenia był chybyony.

Pozwany mimo kwestionowania także wysokości roszczenia pouczony przez Przewodniczącego o możliwości złożenia wniosku o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego takiego wniosku dowodowego nie wniósł. Ograniczył się jedynie do samego twierdzenia. Tymczasem z akt egzekucyjnych dołączonych do sprawy wynika, że roszczenie nie zostało wyegzekwowane przez wierzyciela, czego zresztą pozwany nie kwestionował. Sąd zatem zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną 100.587,25 zł.

Na wysokość zasądzzonego roszczenia w wysokości 100.587,25 zł składa się:

- kwota 58.385,29 zł tytułem kapitału kredytu,
- kwota 3.227,78 zł tytułem odsetek umownych, naliczonych od dnia 4 września 2009 r. do dnia 25 lutego 2010 r., tj. do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego od kwoty kapitału kredytu, wynoszącej 84.152,72 zł w wysokości 8% w skali roku,
- kwota 38.974,18 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych za okres od dnia 26 lutego 2010 r. do dnia 24 czerwca 2015 r., tj. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, od kwoty niespłaconej do chwili obecnej części kapitału kredytu, tj. kwoty 58.385,29 zł.

Na podstawie art. 509 § 2 k.c., na nabywcę wierzytelności przeszły wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Powód skapitalizował odsetki wynikające z umowy kredytu restrukturyzacyjnego i doliczył do niespłaconego kapitału. Zatem w myśl art. 482 § 1 k.c., cała wierzytelność powoda jest wymagalna od daty wytoczenia powództwa. Podstawę prawną zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wniesienia powództwa 25 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty stanowi art. 481 § 1 - § 2 k.c. w zw. z art. 482 k.c. Jednocześnie należy zauważyć, że powód dochodził odsetek ustawowych, a nie odsetek umownych za opóźnienie w obecnym brzmieniu art. 481 k.c. (nie dokonał modyfikacji powództwa po 1 stycznia 2016 r.), zatem Sąd Okręgowy był związany żądaniem pozwu, zgodnie z art. 321 k.p.c.

Wobec powyższego Sąd I instancji zasądził od pozwanego B. F. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 100.587,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty.

Z uwagi na cofnięcie powództwa co do kwoty 4.258 zł Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w tym zakresie. Pozwany nie sprzeciwił się cofnięciu powództwa. Podstawę umorzenia postępowania stanowi art. 355 § 1 zw. z art. 203 § 1 - 3 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty powoda, które zostały zasądzone od pozwanej (strony przegrywającej) na rzecz powoda, składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.311 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz. U. z 2013, poz. 490, w zw. z art. § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. poz. 1804) i opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł.

Z uwagi na nieuiszczenie przez powoda części opłaty sądowej od pozwu Sąd Okręgowy nakazał pobrać ją od pozwanego w wysokości 3.372 zł. Podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowi art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1025).

Na podstawie przedstawionego wyżej stanu rzeczy, tj. stanu faktycznego i prawnego sprawy, istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 316 § 1 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

Od powyższego wyroku pozwany wniósł apelację, zaskarżając to orzeczenie w części w zakresie punktu 1, 3 i 4 oraz zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 118 kodeksu cywilnego - poprzez jego niezastosowanie i błędne uznanie, iż względem powoda nie upłynął 3-letni termin przedawnienia i nie doszło do przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem w niniejszej sprawie, co skutkowało nieuznaniem zarzutu przedawnienia zgłoszonego przez pozwanego

i nieoddaleniem powództwa, podczas gdy w stosunku do powoda doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia w dniu 25 lutego 2013 r., tj. w dniu upływu 3-letniego terminu od dnia wymagalności umowy kredytu, liczonego od dnia jej rozwiązania, tj. od dnia 25 lutego 2010 r.;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 123 § 1 k.c. - poprzez jego zastosowanie i błędne uznanie, iż doszło do przerwania na rzecz powoda biegu terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, w skutek złożenia do Sądu Rejonowego w Płocku w dniu 26 maja 2010 r. przez kredytodawcę (...) S.A. Oddział w Polsce wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...), a także, iż doszło do przerwania na rzecz powoda biegu terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, w skutek złożenia w dniu 20 lipca 2010 r. przez kredytodawcę (...) S.A. Oddział w Polsce wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, a także, iż doszło do przerwania na rzecz powoda biegu terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, w skutek złożenia do Sądu Rejonowego w Płocku w dniu 26 kwietnia 2013 r. przez następcę prawnego kredytodawcy (...) Bank (...) S.A. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) na jego rzecz, co skutkowało nieuznaniem zarzutu przedawnienia, zgłoszonego przez pozwanego i nieoddaleniem powództwa, podczas gdy czynności podejmowane przez banki na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nie przerwały dla powoda biegu 3-letniego terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem;

3) naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego

i wyprowadzenie z jego analizy wniosków sprzecznych z zasadami logiki

i doświadczenia życiowego - poprzez uznanie, iż dokumenty w postaci umowy kredytu, bankowego tytułu egzekucyjnego, wniosków o nadanie klauzuli wykonalności, wniosku egzekucyjnego oraz postanowień Sądu Rejonowego

w P. w sprawach I Co 2392/10 oraz I Co 1432/13, a także Komornika Sądowego przy SR w Pruszkowie S. D. w sprawie Km 2775/10

i Komornika Sądowego przy SR w Płocku T. P. w sprawie Km 89/14, świadczą o przerwaniu dla powoda biegu terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, co skutkowało nieuznaniem zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia i nieoddaleniem powództwa.

W związku z powyższym pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości lub ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje,
3. zwolnienie pozwanego od kosztów sądowych w całości lub ewentualnie,

w razie uznania przez Sąd braku podstaw do zwolnienia pozwanego od kosztów sądowych w całości, wniósł o zwolnienie pozwanego od kosztów sądowych w części.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda wniósł o:

1. oddalenie w całości apelacji pozwanego,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest uzasadniona i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Co prawda, w pierwszej kolejności należałoby ustosunkować się do zarzutów obrazy przepisów procesowych, których trafność mogłaby skutkować zmodyfikowaniem ustaleń faktycznych Sądu I instancji, ponieważ jedynie prawidłowo ustalony stan faktyczny może stać się podstawą do właściwego zastosowania przepisów prawa materialnego. Jednakże, jak zważył Sąd Apelacyjny, zarzut oparty na art. 233 § 1 k.p.c. jest tak naprawdę tożsamy z przedstawionymi przez stronę pozwaną zarzutami obrazy przepisów materialnych, dlatego też w dalszej części niniejszego uzasadnienia Sąd II instancji ustosunkował się tylko do zarzutów o charakterze materialnym. Mimo tak zakreślonej sytuacji, Sąd Apelacyjny pragnie podkreślić, iż przy niezmienionej przez powoda podstawie faktycznej żądania, jak i utrwalonej w toku procesu linii obrony pozwanego, Sąd ten uznał, że ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny nie zasługiwał na zmianę w przeciwieństwie do dokonanej przez Sąd Okręgowy prawnej weryfikacji twierdzeń każdej ze stron, która okazała się w nietrafna. Strona pozwana zdołała więc podważyć ocenę prawną, która legła u podstaw zaskarżonego wyroku.

Istotnym jest zarzut przedawnienia roszczenia zgłoszony w toku procesu przed Sądem I instancji. Niezasadnie Sąd Okręgowy przyjął, że w sprawie doszło do przerwania biegu 3-letniego terminu przedawnienia (art.118 k.c.) na skutek czynności egzekucyjnych podejmowanych przed Komornikiem.

W sprawie istotne jest właściwe przytoczenie chronologii wydarzeń i czynności procesowych rodzących skutki prawne.

W dniu 25 lutego 2010 r. przedmiotowa umowa kredytowa uległa rozwiązaniu.

W dniu 26 maja 2010 r. dochodzi do wydania bankowego tytułu egzekucyjnego wierzyciela pierwotnego.

W dniu 27 maja 2010 r. nadana zostaje klauzula wykonalności.

W dniu 19 września 2011 r. zostaje zawarta umowa cesji wierzytelności pomiędzy wierzycielem pierwotnym a jego następcą prawnym, (...) Bank (...) S.A.

W dniu 8 maja 2013 r. nadana zostaje klauzula wykonalności na skutek przejęcia uprawnień na rzecz następcy prawnego.

W dniu 8 maja 2013 r. wszczęto postępowanie egzekucyjne.

W dniu 25 czerwca 2015 r. wpłynął pozew wierzyciela pierwotnego w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko B. F..

W dniu 28 września 2015 r. na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. zostaje umorzone postępowanie egzekucyjne wszczęte przez wierzyciela pierwotnego.

W sprawie istotnym jest ustalenie, czy i kiedy doszło do przerwania biegu przedawnienia oraz w stosunku do jakich podmiotów.

Sąd Najwyższy obszernie wyjaśnił te zagadnienia w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. w sprawie II CSK 196/14. Wskazał, że artykuł 123 § 1 pkt 1 k.c. stanowi, że bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powołany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o czynność przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdalna do przerwania przedawnienia, została dokonana.

Skuteczne wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i dlatego, zgodnie z powołanym przepisem, przerywa bieg przedawnienia. Przerwanie przedawnienia następuje jednak, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione. Tak więc z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela; dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności.

Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58, i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, nie publ.). Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji, jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym i na którego rzecz temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Reguła ta stanowi stosowaną odpowiednio w postępowaniu egzekucyjnym, w związku ze specyfiką tego postępowania, zasadę konstruowaną

w postępowaniu rozpoznawczym, że przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, iż są materialnie zobowiązane (uprawnione). W postępowaniu rozpoznawczym wyjątek od tej zasady przewiduje art. 192 pkt 3 k.p.c., stanowiąc, że z chwilą doręczenia pozwu zbycie rzeczy lub prawa objętych sporem nie wpływa na dalszy bieg sprawy. Jeżeli więc

w toku postępowania rozpoznawczego dojdzie do przelewu dochodzonej wierzytelności, przerwa biegu przedawnienia spowodowana złożeniem pozwu pozostaje skuteczna w stosunku do cesjonariusza, choćby nie wstąpił do sprawy w charakterze strony. Za ugruntowany należy uznać pogląd, że art. 192 pkt 3 k.p.c. nie ma zastosowania w postępowaniu egzekucyjnym, cel bowiem tego postępowania jest inny; ma ono doprowadzić do zaspokojenia osoby materialnie uprawnionej, wskazanej w tytule egzekucyjnym, przy czym klauzula wykonalności może modyfikować istotne postanowienia tego tytułu, kształtując odmiennie granice podmiotowe i przedmiotowe zakresu egzekucji. Niestosowanie art. 192 pkt 3 k.p.c.

w postępowaniu egzekucyjnym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2009 r., III CZP 4/09, OSNC 2010, nr 1, poz. 2) oznacza zatem, że jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności, to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł wykonawczy.

Niemożliwość kontynuacji przez cesjonariusza toczącego się postępowania egzekucyjnego przedstawia się jako niewątpliwa, w tym bowiem postępowaniu wyłączone są przekształcenia podmiotowe, a następstwo prawne powstałe

po wszczęciu egzekucji wymaga, z wyjątkami przewidzianymi w ustawie, nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 k.p.c.

W związku z tym przyjmuje się, że nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności wszcząć nowe postępowanie egzekucyjne.

Nabywca wierzytelności, niebędący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności niebędącemu bankiem nie jest dopuszczalne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98). Tak więc, z racji następstwa prawnego, o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot,

a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Należy zatem stwierdzić, że skutki, jakie wiązały się

z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona (utrwalona linia orzecznictwa Sądu Najwyższego – tak, m.in. w: uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, OSNC 2017/5/55; wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2017 r., V CSK 493/16, LEX nr 2332329; wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2017 r., I CSK 6/17, LEX nr 2336678).

Artykuł 124 k.c. stanowi, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, a w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo dopóty, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Oznacza to, że przez czas trwania tego postępowania bieg przedawnienia, z korzyścią dla wierzyciela, pozostaje zwieszony. W postępowaniu egzekucyjnym chodzi o wierzyciela wymienionego w tytule wykonawczym.

Stanowisko Sądu Okręgowego, że nabywając w toku postępowania egzekucyjnego wierzytelność objętą tytułem wykonawczym, cesjonariusz może korzystać z przerwy przedawnienia, jaką spowodował wniosek cedenta o wszczęcie egzekucji, oraz że trwające po zawarciu umowy przelewu postępowanie egzekucyjne jest postępowaniem wszczętym w celu zaspokojenia wierzyciela objętego tytułem wykonawczym, było nieprawidłowe.

Jednoznaczna wykładnia brzmienia art. 124 § 2 k.c. nie budzi wątpliwości w zakresie określającego wprost termin, do którego trwa zawieszenie biegu przedawnienia, tj. do chwili zakończenia postępowania, a nie do wystąpienia jakiegoś zdarzenia w toku tego postępowania.

W okolicznościach faktycznych tej sprawy postępowanie egzekucyjne w związku z wnioskiem wierzyciela powołującego się na przelew wierzytelności zostało przez komornika umorzone na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. Umorzenie postępowania kończy postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie dotychczasowego tytułu wykonawczego. Można dodać, że wierzyciel, który utracił materialnoprawny status wierzyciela, ale dysponuje tytułem wykonawczym, może kontynuować egzekucję, a środkiem obrony dłużnika jest jedynie powództwo przeciwegzekucyjne przewidziane w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Kontynuując jednak egzekucję, wierzyciel może ponosić odpowiedzialność odszkodowawczą za wyrządzoną dłużnikowi szkodę. W okolicznościach sprawy cedent, utraciłszy materialnoprawny status wierzyciela, składając z tej przyczyny wniosek o umorzenie postępowania, zrezygnował z poszukiwania zaspokojenia wierzytelności. Okoliczności powodujące wniosek o umorzenie nie mogły pozostać poza oceną sądu tym bardziej, że w postępowaniu egzekucyjnym właściwą formą rezygnacji wierzyciela z poszukiwania zaspokojenia przysługującej mu według tytułu wykonawczego wierzytelności jest wniosek o umorzenie egzekucji.

Skutki wiążące się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego, odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tego tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja

była prowadzona, zatem gdy komornik umarza postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela wobec dokonania przez niego przelewu egzekwowanej wierzytelności, nie ma podstaw do twierdzenia, że przerwa biegu przedawnienia trwa do zakończenia tego postępowania z korzyścią dla cesjonariusza, a więc podmiotu pozostającego poza tym postępowaniem. W takiej sytuacji należy przyjąć upadek przerwy biegu przedawnienia spowodowanej wnioskiem o wszczęcie egzekucji (tak w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC 2015/12/137).

Przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące egzekucji jedynie w art. 826 k.p.c. stanowią o skutkach umorzenia postępowania egzekucyjnego, wskazując, że umorzenie takie uchyla dokonane czynności egzekucyjne, ale nie pozbawia wierzyciela możliwości wszczęcia ponownej egzekucji. Przepis nie rozstrzyga więc o skutkach materialnoprawnych umorzenia postępowania egzekucyjnego, ale należy przyjąć, że po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.), jednak w tych samych, wynikających z tytułu wykonawczego, granicach podmiotowych. Brak więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, w której uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel.

Można też argumentować, że skoro w opisanej sytuacji wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego oznacza rezygnację z poszukiwania ochrony, która już cedentowi, wobec zbycia wierzytelności, nie przysługuje, to uwzględnienie wniosku przez komornika, przez umorzenie postępowania egzekucyjnego, tworzy ostatecznie stan taki, jaki w postępowaniu rozpoznawczym łączy się ze skutecznym cofnięciem pozwu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 1988 r., III CZP 24/88, OSNCP 1989, nr 9, poz. 138). Pozew skutecznie cofnięty nie wywołuje skutków prawnych, jakie ustawa wiąże z jego wniesieniem (art. 203 § 2 k.p.c.). Stosowanie w postępowaniu egzekucyjnym uregulowań kodeksu postępowania cywilnego obejmujących proces nie jest wyłączone (art. 13 § 2 k.p.c.), czemu dał wyraz Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02 (OSP 2004, nr 11, poz. 141).

Oznacza to, że umorzenie postępowania egzekucyjnego przez komornika na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. zniweczyło skutki przerwania biegu przedawnienia wywołane wszczęciem postępowania egzekucyjnego i cofnęło termin rozpoczęcia tego biegu do poprzedniej czynności jaką było nadanie klauzuli wykonalności (...) na rzecz (...) Bank (...) SA w W. w dniu 8.05.2015 r. ale tylko w stosunku do banku.

W konsekwencji należało stwierdzić, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Przerwany wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z chwilą wydania w tym postępowaniu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i zakończył się przed wniesieniem pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, nie publ. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10.11.2016 r. w sprawie I ACa 572/16).

Powód, zawierając umowę przelewu, nabył już wierzytelność przedawnioną choć nieprzedawnioną wobec cedenta. Była ona tym samym przedawniona w chwili złożenia pozwu. Trzyletni bieg przedawnienia rozpoczął swój bieg w dniu 25 lutego 2010 r., tj. w dniu rozwiązania umowy kredytu, kiedy to niespłacony kredyt stał się wymagalny. Roszczenie uległo więc przedawnieniu z upływem 25 lutego 2013 r. Pozew został złożony dopiero w dniu 25 czerwca 2015 r.

Powyższe oznacza konieczność zmiany wyroku i oddalenie powództwa w całości jako przedawnionego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo, zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 500 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą złożyła się opłata od apelacji.

O kosztach procesu przed Sądem I instancji, jak również II instancji, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na zasądzone od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku koszty sądowe złożyły się 3.932 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu oraz 4.530 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od apelacji. Ponieważ pozwany został częściowo zwolniony od kosztów sądowych opłaty od apelacji, niezapłaconą opłatę w kwocie 4.530 zł, należało pobrać od strony powodowej na podstawie art.113 ust.1 z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2005.167.1398 ze zm.).